

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות **מסכת עבודה זרה פרק א**

ומר לעבודת ה', בשביל שהוא קוֹמֵד
מִרְכָּה כִּדְּי שִׁיתָנוּ לוֹ, וְרִי מֵאִיר אֹמֵר
לִי עֲשִׂיתִי עִמָּךְ אֶחָד, וְלִפְנֵיכֶם אֶחָד
עֲכָרִים שְׁמָא יִקְרִיר מִקֵּדָה לְעֹבְדֵי ה' וְרִי.
(ו) מִקֹּסם שִׁנְהֵנוּ לְמִכְרֵי הַבְּהֵמָה דְּקֵדָה
לְגִוּוֹ, מִזְכְּרֵינוּ לְמִקֵּדָה, מִקֹּס שִׁנְהֵנוּ
לֵב לְמִכְרֵי, וְרִי שְׁלָל, אֶל כִּלְמֵי לְמִכְרֵי
הַבְּהֵמָה פֶּסֶה, אִין מִזְכְּרֵינוּ, וְכָל דְּקִסְרִין
אִין מִזְכְּרֵינוּ לְכֵד הַבְּהֵמָה גֶּסֶה, דְּקִסְרִין
שְׁמָא יִשְׁכִּירֵנוּ אֶל שְׁלָלֵינוּ לְכֵד וְהָגִיר
לְכֵד עֲמֹם בְּשִׁבְתָּהּ, וְאִדָּם מִצָּדָה עַל
שֵׁם שִׁיכֹל לְכֵד, וְשִׁיכֹל לְכֵד
לִידִי חֵבֶל שֶׁבֶת יִשְׁמֹר עֲמֵךְ לְכֵד
שֶׁבֶת וּבִגְמֹר הַמִּכְרִיעָה תִּשְׁקַע הַשֶּׁמֶשׁ,
וְזֹעַקָה לֵב הַיִּשְׂרָאֵל יִרְיָה שֶׁשְׁלָל
אִין מִחְמֹר וְאִין בְּהֵמָה שְׁבִיתָה.
לָכֵן אֵל יִמְכֹּר לָנוּ עֲגֻלִּים קִטְנִים,
וְסֻחִיִּים חֲמוּרִים קִטְנִים, שִׁיבֵן לְהִידִי
בְּגִדִיל, וְלֹא יִמְכֹּר לָנוּ חֵם, אִין
עֲגֻלִּים שְׁלֵמִין דְּרִצְוָנוּ לְמִכְרֵינוּ, וְאֵל
אִם אֵם וְשִׁבְרוּנוּ, אָף עַל פִּי שְׁאִין
רְאוּנוּ לְמִכְרֵנוּ, שְׁמָא יִבֵּן עַל
זֶה לְמִכְרֵן עַם שְׁלֵמִין, וְרִי יִהְיֶה
מִתִּי בְּשִׁבְרוֹ, אֵל מִתְחַלֵּץ בְּשִׁלְמוֹ.
וְכֵן אֵל יִבְאוּ לְמִכְרֵנוּ לְעֹלָם, וְעֲבָלִים
קִטְנִים מִדֵּדָה דְּאִסְרוּ, וְרִי יִהְיֶה
מִתִּי בְּסוֹס, שְׁעוּמָד וְכֵן לְרִכֵּב עֲלָיו.
וְאִין עַל אֵם חֲסֹד דְּרִצְוָנוּ, אֵל דְּסִסֵּר
נִשְׁאֵת אֶת עֲצוּמֹ, וְעַל יִדִּי הַחֲסִיד
הַמְתוּם, מִתֵּר לְמִכְרֵנוּ, דְּאִין בִּי חֲשֵׁשׁ
שְׁמָא שְׁאִילָתָנוּ עַל שִׁיבְרֵנוּ, שְׁכֵן
אִיקָה שְׁלֵו, וְכֵן אִין חֲלוֹשׁ שְׁכֵן
מִקֹּל, שְׁאִיקָה מְבָרֵךְ לֵב הַחֲסִיד.
(ז) אִין מִזְכְּרֵינוּ לְכֵד אֶחָד וְכָל
דְּכֵד יֵשֵׁשׁ בִּי זֶקֶק לְרִבֵּי עוֹלָם כִּלְ
מִלְּמוֹת אֶת כְּרוֹתֹת וְקִיּוּמֵינוּ, אִין
בְּיוֹנִים עֲקוּמֵם שִׁבְלֵיו סִירָה גְבוּהָה
שִׁדְּיִנִּים שֶׁם יִבְנִי אֶת מִפְּסִילֹת לֹאֵם
לְאָרְץ מִתִּימָה, אִין גֶּרֶם, מִקֹּס לֹאֵם
שֶׁם דִּינִי נִקְשׁוֹת, וְאַצְטִידָא, מִקֹּס
שְׁחֹק, שְׁכֵרֵינוּ אִין שוֹר שֶׁנָּה שְׁכֵן
אֵל אֵדָם, וְיִבְרַח מִדֵּדָה עַל זִבְוָה.
הַעֲשִׂיו לִחְפֵּה אֵת הָאֵדָם מִשֶּׁם וְהָאֵל
אֵל יִתֵּפֵס שֶׁם אֵדָם מִיִּשְׂרָאֵל, אֶבֶל
רִי עֲבֹדֵי ה', וְיֵשׁ וְקִסְרִין דִּימְקֻרְתָּא, מִן
הַגִּיעִי לִפְנֵי שְׁמִיעֻתִּי בִּי עֲבֹדֵה
הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֶחָד חֲזָרִים שֶׁשֶׁ
אִין עוֹשִׂין מִשְׁמִיעֻתִּי לְעֹבְדֵי ה' וְרִי.
וְיִבְרַח אֵלֵינוּ אֹמֵר, כִּשְׁתִּיר מִתִּי, הַדְּמִיקָה
מִשְׁנֵה עַד כֹּאן, וְקִתְּבֵן בְּחוֹסְפֵי דְּרִי, אִין
מִן לְתַחֲלָתָה תִּשְׁמִיעֻי עֲבֹדֵי ה', וְרִי
אָרְץ שְׁרָאָה, שֶׁשֶׁם "לֹא תִחְנֵם" (וְכֵינִים
בְּרִיקָה, שְׁאֵם אֵל יֵת לֹא חֵינֵי בְּקִרְקֵעַ
אֵל מִכְרֵנוּ אֵלֵינוּ לְכֵד שְׁמִיעֻתִּי, וְרִי
אֵל מִן לְכֵד מִקֵּדָה, אִין מִשְׁכִּירֵינוּ לְכֵד חֵינֵי
אֵל מִדְּאֻרְתָּא, וְאִין צִרְף לֹמֵר שְׁאִין
הַחֲרוֹר מִן מַעֲשֵׂיחוֹת, וְסֻבְרִיקָא יִתֵּפֵס
לְמִשְׁנֵה הַכֹּאֵן מִיִּמְנוּנֵי לֵב הַחֲרוֹר

קָמְתָה אִתּוֹ עֵרָה לַעֲבוּדָה וְרָה, וְיָמָה
 בָּהּ וְסוֹכֵר, שֶׁבַם אַחֲרֵיהֶם מִשְׁוֵרֵי בָהּ,
 אִין דָּקֵל טַב פְּרוּת דָּקֵל מִשְׁבָּחֵיהֶן וְחֵצֵה
 מִן עֵשֶׂב מִשְׁבָּח, אֲסוּר לִמְכּוֹר אֶת אֵל
 וְיָמָה, קִטְרִינְדָה, וְקִטְרִיסִים, מִיֹּם
 יוֹם, הַמִּטְרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
 שֶׁ בַּהּ שְׁפָרָה, יֵשׁ בָּהּ עֲבוּדָה
 בָּהּ עֲבוּדָה וְרָה. [אָבֵל] יוֹם
 לָהּ בּוֹ מִן הַיָּם, יוֹם שֶׁצָּא (בּוֹ)
 מִשְׁתַּחֲוֶה לְכֹנֵן, אִינוֹ אֲסוּר אֶלָּא
 דְּעִיר שֶׁשֶׁ בַּהּ עֲבוּדָה וְרָה,
 עֲבוּדָה וְרָה, תּוֹכָה מִתָּר. מִיֹּם
 יוֹת לֵאוֹת מִקּוֹם, אֲסוּר. וְאִם
 וְרָה. מִתָּר. עִיר שֶׁשֶׁ בַּהּ עֲבוּדָה
 וְרָה. מִתָּר. מִקְשָׁרוֹת, זֶה הִיא
 יֵם, הַמִּקְשָׁרוֹת אֲסוּרוֹת וְשִׁאֲנִין
 בָּרִים אֲסוּרִים לִמְכּוֹר לְגוֹיִם,
 וְחִיתִין, וְלִבְנֵה, וְתִרְגוּל הַלֶּבֶן.
 לוֹ תִרְגוּל לָבֵן בִּין תִּרְגוּלִין.
 גִּי אֶת אֲצִעָה וּמוֹכְרוֹ לוֹ, לִפִּי
 וְרָה. אֲסוּר, הַדְּבָרִים, סִתְמִין
 וְאֹמֶר, אִין דָּקֵל טַב וְחֵצֵה
 וּמִקּוֹם שֶׁנֶּחֱמֶה לִמְכּוֹר בְּהֵמָה
 הֵנוּ שְׂלֵא לִמְכּוֹר, אִין מוֹכְרִין.
 בְּהֵמָה גִּסָּה, עֲגֻלִים וְסֻחִים,
 מִתִּיר בְּשׁוֹבָה. וְכֵן בְּתִירָא
 וְכֵן דְּבִין וְאֲרִיּוֹת וְכֵן דְּבִין שֶׁשֶׁ
 וְכֵן בְּסִילְקִי, גִּרְדוֹם, וְאִיצִיטָא.
 סִיאֹת וְכֵן מִתְּחַצָּאוֹת, הִגְעוּ
 וְרָה. אֲסוּר אֲתָנָה: (ח) וְאִין
 קִטְרִינְדָה וְקִטְרִיסִים וְטַבְעוֹת. רַבִּי
 מוֹכְרִין לָהֶם בִּמְחַבֵּר לְשִׁרְשֵׁי,
 יְהֻדָּה אֹמֶר, מוֹכֵר הוּא לוֹ
 לָהֶם בְּתִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְיָרִיתָ מִשְׁכִּירֵיךָ הָעִתִּים הַנֵּה
 מִכָּל אֶל אֶחָד בְּיוֹמֵי עֲקוּבָה, כִּד
 יוֹמֵם עֲקוּבָה בִּימוֹסֻקָּתָא וְיִתְּן
 מִמֶּנּוּ מִשְׁכָּרָא וְיִתְּן וְיִתְּן מִמֶּנּוּ
 וְהָאֵל שְׁקֵר הָאֵל דְּרַבִּי לִבְנֵי עֲקוּבָה
 בּוּ פֶּסֶה, לֵבן אֶסּוּר לִבְנֵי עֲקוּבָה
 שְׁלֵמָה שֶׁל הָאֵל. וְנִמְנֵם וְשִׁמְעוּ
 אֶל מִשְׁכָּרָא וְיִתְּן וְיִתְּן מִמֶּנּוּ
 דֵּל מִסְכָּרָא שְׁחִית שׁוּם תַּנָּא לִיעֵ
 מִכּוּרִין לֵבן שׁוּם דְּבִר בַּחֲבֵר לִשְׁמֵר
 אֶשְׁרֵי חֲזִיל אֶל תַּמְתָּן לִבְנֵי עֲקוּבָה
 תַּהִיָּה לֵבן שְׁחִיתָם יִשְׁכְּחֵם אֶרֶץ אֵיל
 אִמּוּר, מוֹכֵר הוּא לֵבן דְּבִר בַּחֲבֵר
 בְּאֵר יִשְׂרָאֵל גִּוְרָה מִשּׁוּם מִיָּדָה
 מִשְׁכִּירֵי לֵבן שְׁחִיתָם וּמִקְדֵּשֵׁי עִל
 וְיִתְּן וְיִתְּן מִמֶּנּוּ וְיִתְּן מִמֶּנּוּ
 וְיִתְּן וְיִתְּן מִמֶּנּוּ וְיִתְּן מִמֶּנּוּ

נָה ימים אחר תקופת טבת, ויסטוריונים
יוש שתפסו את המלכות, ויום גנטיא
של המלך, ויום המיתה של
ם, כל מיתה שיש בה שרפה הנו אס
ג ואילו אידיתו של גוים, הן
גנטיא של מלכים, ויום הלק
חכמים אומרים, כל מיתה
ורה. ושאין בה שרפה, אי
תגלחת קצנו ובלוריתו, יום ש
מבית האסורים, וגוי שעשה
אותו היום ואתו האיש (כלב) חוצה
חוצה לה מתר. היה חוצה
לילך לשם, בזמן שהדרך מ
היה יכול להלך בה למקום
ורה והיו בה תנויות מעט
מעט בבית שאן, ואמר מ
מעשרות מתרות: ה אלו
אצטורליו, ובנות שוח ופשו
רבי יהודה אומר, מתר למכור
ובזמן שהיה בכני עצמו, ק
שאינו מקריבין חסר לעבודה
מתר, ופרשוש אומר, רבי מ
ונקליבם אסור למכור לגוים:
דקה לגוים, מוכרין. מקום
ובכל מקום אין מוכרין לה
שלמים ושבורין. רבי יהוד
מתיר בסוס: ז אין מוכרין
בו נזק לרבים. אין בונין ענ
בימה. אכל בונים מעקה ב
לכהש משמידין בה עבדו
עושי תפשיטין לעבודה יור
אליעזר אומר, בשך מתר.
אכל מוכר הוא משקצץ.
על מנת לקזח, אי משפין

[illegible]

(2) ואלו אידיונה של עברה, קלנדר, שמונה ימים קדם תחזקה. וקטרס של מלכים, וזים שפועמנידיו של מלך. המלך, דובר ירי מארי. והקמיסו ארץ ספרו של שמישו של מלך. יש בה עבודה, כלזמר אותה ויש בה הוא איר לעבודה, וכן וכן ויש לשנה כל ימי בנו. ושאינן של שופה אין בה עבודה וזה, עד כאן אסור שלשה ימים לפניהם. אגל ים תגלות וקנו של כל אחד ואחד, ולחורו שפמינ כלירות מאחוריו שלשה מאגלה אלא משנה לשנה, וזים שפמלכה עושה ים איר, ים שעה בן מן הים וצל, וזים שפא מבית אסור, ויפמינ ששה עשר משתה לבנו, כלל אלו איט אסור אלא אותו היום בלבד, ולא שלשה ימים לפניהם, ואותו איש בלבד. (ד) עיר שיש בה עבודה וזה וזה תחן העיר יום איר שלשה, אלא לה מתר לשאת ולתת עם הישבים לעיר, לעיר, שאין מנשקי איר ביום העיר, וזה איר של אלו איט עיר איר של אלו, היה חוצה לה עבודה וזה, אפילו ביום האיר חוצה תחן העיר מתר. וזה שפתחו העיר אינם עבודה אחר עבודה וזה חוצה לה. מהו ללך לשם קנסים לעיר ביום האיר, שדורם עם אחד מבני העיר, בזמן שחזרם מידת לאותו מקום היוו שפחה מידת לעיר זו שפחורו שם עבודה וזה, אסור ללך לשם, שפחה בלול לעבד עבודה וזה, ואם היה אחר, מתר ללך בהם למקום אחר, מתר ללך בדרך הנה, שפחה אומר למקום אחר איר וזה, עיר שיש בה עבודה וזה וזה היום בה תגיות מעשור ושאינן מעשור, וזה מעשור בבית שאן ואחרי ההים תגיות המעשור אסורות לשאת

ולתת עמון, ולדברך את מנצחית
 סימון וזה שכן של עבדך זרע!
 באותן שאין מנצחית אל שקולו
 המפוקם, קוטר, דומיכר עצב (וצר)
 פרש לעמוד דבר המנצחית
 אידם אסור בכל גווי, ומיירי שיש
 אחרו את עיניהם, וכלו המנצחית
 מקם לעבדך, ושאין מנצחית
 אסורם למכר לעבדו, לעולם, ומוש
 פחות שגדילם בארץ, ונותת שח
 בעוקבין שחלן, שכן הסתם העבד
 זרע, וכלו וזה, ותרגלו הלכן, רבי
 תרגולין, וזהו וזה לזמן אם את
 שחזו מוכר לן תרגול כל בני
 העבד, מקריבין חסר רב לעבד
 שח חסו שחזו וזהו וזה לזמן

מסכת עבודה זרה פרק ב' משניות מב

[illegible]

עין תו"ט". ואין מסתפרין מהן בל
רבי מאיר. וחקמים אומרים בפרשת
שאין וגילים להיות שם שני אדם כל
אסור, כלעיל משנה א. א. אלו ד'
מוקרין להם בתים ומשכירין
אומר, בארץ ישראל משכירין
אסורין ומוקרין בתים ומשכירין
אסורין. וזו אף במקום ששכרן
מפני שהוא מקנים לתוכו
א תביא תועבה אל ביתך. ובכל
מפני שהיא נקראת על שמו:
הוא בפרק דקדושת של גוים, מפני
הוא. ולא תתיחד אשה עמו.
לא תיחד אדם עמו. מפני
הוא. ישראל לא תלמד את חוקותיה.
אצל נכרית. מלכות ב. ישראל.
נכרית. אצל נכרית. מניקה בנה
נכרית. מהו רפוי ממונו. אצל לא
כל מקום, דברי רבי מאיר.
מחר, אצל לא בינו לבינו:
אין ואסורין אסור הנאה. חזון.
תו"ט. וחסר הדריגה ועורות
אומר, בזמן ששקדע על עגול,
לעבודת הרה. מחר. חזון.
העבד רבי עקיבא. החולקין
הם. והבאין, מחר: ד נודות
אל כנס בנה, אסורין ואסורין
והקמים אומרים, אין אסורין
של גוים, אסורין ואסורין אסור
אומרים, לחזון. אסורין. בשני.
דק: של גוים, אסורין (אסורין)
והקמים אומרים, אין אסורין
הוא. שאל רבי שמעאל את רבי
אמר לו, מפני מה אסור גבינות
מדידן אותה בקבה של גבלה.

ליכא אסור דאורייתא, אַבל לא שדות
וּגַם שִׁמְעוֹנִים מִיַּד מַעֲשִׂוֹת. וְהָיוּ
לָהֶם שְׂמָה יָקָרָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְחוּצוֹ
ס שְׂדוֹת, אַבְל לִבְנוֹת לָהֶם שְׂדוֹת אֵל.

אַבְל לא שדות. וּבְחוּצוֹ לְאֶרֶץ
שְׂדוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסֵף
לָהֶם בָּתִּים, אַבְל לא שְׂדוֹת.
שְׂדוֹת. וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ מִכּוֹרֵין
לְהַשְׁכִּיר, אֲבָל לְבִית דִּירָה אֵין
עֲבֹדָה זָרָה, שְׁנָאֵמָר (דְּרַבִּי אֶלֶף)
מִקּוֹם לֹא יִשְׁכְּלוּ אֶת הָאֶמֶר
פֶּרֶק נ אִין מַעֲשִׂוִּין

שְׁחָשׂוּי עַל הַעֲרִיטָה
מִפְּנֵי שְׁחָשׂוּי עַל הַעֲרִיטָה
שְׁחָשׂוּי עַל שְׁפִיכַת דָּמִים.
מִפְּנֵי שְׁמִיטַת לֶב לַעֲבֹדָה אֲחֵרָה
כִּתּוּב יִשְׂרָאֵל לֹא תִּנָּק בְּהָ שֵׁשׁ
שָׁל יִשְׂרָאֵלִית בְּרִשְׁוֹתָהּ: **ב** וְ
רַבּוֹת וּבָנֹת. וְאִין מִסְתַּבְּרִין
לְחַקִּימֵי אֹמְרִים, בְּרִשְׁוֹת הָאֵסֶר
ג אֲחֵז לְדָרְיִים שֶׁל גּוֹי אֲחֵר
וְהַחֲזִין שֶׁל גּוֹי שֶׁהִיא מִתּוֹתָ
לְבוּבִיו. רַבּוֹן שָׁמְעוֹן בֶּן גִּלְיָאֵל
אָסוּר. מִשְׁוֹר, מִתֵּר. בִּשְׁר הַנֶּזֶק
אָסוּר, מִפְּנֵי שֶׁזֶה קִבְּחִי מִמֵּי
לְתַרְפוֹת, אָסוּר לִשְׁאֹל וְלִתֵּן
הַגּוֹיִם וְלִמְצֹנֵיהֶן וְזֶיז שֶׁל
אָסוּר הִנָּהּ, דְּבָרִי רַבִּי מַאֲי
אָסוּר הִנָּהּ. הַתַּרְצֵנִים וְהַזְנִינִים
הִנָּהּ, דְּבָרִי רַבִּי מַאֲי. וְחֻקֵּי
מִקְרָיו. הַמְּרִיטִים וְגִבְעוֹת בֵּית
אָסוּר הִנָּהּ, דְּבָרִי רַבִּי מַאֲי
אָסוּר הִנָּהּ: **ה** אָמַר רַבִּי יוֹסֵף
דְּהוֹשֶׁעַ קִשְׁיִי מִהֲלָלוֹ, הַדְּרִישׁ
שֶׁל גּוֹיִם. אָמַר לֵוִי, מִפְּנֵי שֶׁ

וְלֹא גִזְרִין אֶטוּ מִכִּידָה, דְּאִסְלִיזוּ יִמְכְּרוּ
דִּישׁ כֶּאֱז שֶׁנִּי דְּכָרִים, שְׂמַת יִמְכְּרוּ
לְמַכְרֵי מִכְרֵי הֶם בְּסִירָא אִסוּר, וְלֹא
לִאֲרֵי מִכְרֵי הֶם בְּתִים וּמִשְׁכֵּינִי
דְּבֵי תַרְתִּי לֵאסוּרָא, גִּזְרָה מִשּׁוּם
יִשִּׁי יִשְׂרָאֵל, דְּבֵי רִבִּי מֵאִיר, רִבִּי
זִסִּי אִמּוֹר, מִכְרֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁכֵּינִי
לְהֶם בְּתִים דְּסָבֵר שֶׁזֶה גִזְרָה אֶטוּ
מִכִּידָה, וּבְנָמְקָא, וְכִדְלִי שֶׁנִּי יִשְׁכִּינִי
שְׁלֵשֶׁת עֶבְרִים, דְּבָהֶן נִגְשֵׁה שְׁלֵשֶׁה
שֶׁל עֶבְרִים, אָבֵל לֹא שְׂדוּת, כִּיֹּן שִׁשִּׁשׁ
בּו שְׁנֵי אִסְרוּם גִּזְרָה אֶטוּ מִכִּידָה,
וּבְסִירָא מִכְרֵי הֶם בְּתִים דְּסָבֵר שֶׁזֶה
יִחִיד לֹא שְׂמִיָּה כְבוֹשׁ, שֶׁזֶה גִזְרִין
אֶטוּ אִסְרוּ יִשְׂרָאֵל, וּמִשְׁכֵּינִי שְׂדוּת
אָבֵל לְמַכְרֵל אֵל דְּכִיֹּן שֶׁזֶה גִזְרָה
אִסוּרִים גִּזְרָה אֶטוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְחֻזִּין
לִאֲרֵי מִכְרֵי אֵל וְאֵל, בִּין תְּרִים
וּבִין שְׂדוּת, וְלֹא בְּמִקְוֵי מִשְׁכֵּינִי
לְחֻזִּינִי הֵינִי בְּסִירָא לְרִבִּי מֵאִיר
וְלְרִבִּי זִסִּי אִפְלִיזוּ בְּמִקְוֵי יִשְׂרָאֵל, אֵל
וְלֹא יִיָּה אֶמּוֹר, מִכְרֵי שְׂדוּת מִכְרֵי
לְחֻזִּינִי עֲבֹדָה זָרָה, וְנִמְנָמֵךְ וְרִסִּי, אֵלָּא
וְלֹא בְּכִיָּה תִּעֲבָדָה אֶל בִּיתָא, אֵלָּא
לְהִכְנִיס שֶׁנִּי תָבֵן וְעִצִּים, אֵלָּא מִקְוֵי
אִפְלִיזוּ חֻזִּין לְחֻזִּינִי אֵל וְיִשְׁכִּינִי לֹא
הַמְּרֻחָא, מִנִּי שְׂדוּת וְקִרְתָּל עַל שְׂמֹנֶה
וְעֶבְרִים מִמְּחֻמָּה בְּכִיָּה וְיִאמְרוּ
מִקְוֵי שֶׁנִּי מְלִיטִי הִיהִידוּ וְחֻזִּינִי
שִׁשְׁבֵּתָא, וְשֶׁנִּי קִוָּה חֵלֶל הֵשֵׁם לְמִי
יִשְׁכִּינִי וְיִאמְרוּ דְּבֵי שֶׁנִּי שְׂכֹר, לֹא
דְּמִי לְשֹׁדֶה, שֶׁנִּי הִיהִידוּ עַל חֻזִּינִי
וְעֶבְרִים אֲדֻעָתָה וְנִגְשֵׁיָה עֲבֹד, אָבֵל
מִרְחֵץ אֵל דְּכִיֹּר, רִבִּי לֵאסִר
פֶּרֶק ב' (א) אֵל מִמְּנִינִי הַמְּרֻחָא

בפנדקאות של עפ"ס
מפני שחשודין על הרביעה, ולכן
אסור אפילו באכסניא שמיחדין
לנקבות, שהעכו"ם מצויין אצל נשים
של חבריהן, ולפעמים שאינו מוצא
ורבע את הבהמה, ויש בזה משום
לפני עור לא תתן מכשול, דבני נח
מצויין על הרביעה, דכתבי (בראשית)

אסור הנאה דאין תקוהה חסוי דמי
 שר אסור. הנה תקופתו חסוי דמי
 כרי ירי מביי. וחבמים אסורים אם
 ש; בשני; מתרין אפילו באכילה. ולחין
 דאדם. והי גרילין לערב בחטו יין.
 שקהב רעלים שטחן קרבין לעבודה
 שקבת עבודה זרה. ואלו אסור הנאה.
 אסורין אסור הנאה דשאר הנאמרות
 יין למעט. ורבי אבי חישי למעט.
 חכמים מתירין אסור חטוין הוין לטעם
 דהוא. שאל רבי שמעאל את רבי יוחנן
 שמעאל מפני מה אסור חכמים את

משום בליעת יין. התרצנים והגזים פסל עבים, אסורין ואסורן אסור האנ הם לחין, אסורין אפילו בהקאה, ואם נקראין לבי חדש. המרס שמן אבינות בית אגלי; פסל עבים, שם קור, אסורין מפני שהם מעמידין דבר רבי מאיר. וחכמים אומרים אף הרב נגד העגלים, וחכמים לא וגם לחכמים אסור באכילה, וטורחין; אלא להעביר ההקמה (ה) אסור רבי כשהיה מהלכין בדרך, אסור לו רבי כשהיה עומד, אסור לו רבי כשהיה

אחד בו, יצאו בהמה וחייה ועוף שפתי
יתחד אשה עמון ואפילו בגיני שעם
על העריות ואפילו אשתו של העברים
ומרתו. ואת יתחד אדם עמון מפני
אשר לא תלד את העברים מפני שמצד
השיא מלכות מתר משום איבה, ודק
נזכרים מלכות את בת ישראל, בזמן
והזקק ברשות ישראל. בת ישראל לא
תעבוד לה, אבל ערים מניקה בה
אבל מנה לבניה לא תניק, משום שה
אין מהו רפי ממו, היט ופואת בהמה.

ב. (ד) "וְהָיָה לְכֶשֶׁר אִשְׁרָךְ" שְׂוֹהֵל
הַיִּצְאָה מִקֶּדֶשׁ לְכַשֵּׁר אֶת הָאָדָם וְלֹא
נִשְׁכָּל עֲשֵׂה שְׂוֹהֵל עִם הָאָדָם. לְכֶשֶׁר
יִשְׂרָאֵל מִתֵּר לְהִתְיַחֵד, מִפְּנֵי שְׂוֹהֵל
עִמּוֹ אִסּוּר, דִּקְדֻּפָּה אֵין אִשְׁתּוֹ
לְשׂוֹחֲזִין עַל שְׂפִיכּוֹת דָּמִים. בְּתִי
בּוֹ לְמַעֲבָדָה זָוָה, וּבְכֹכֶר, כִּי שִׁיחָוּ
בְּחַל אֶבֶל לֹא בִשְׂבָתָה, אֲבָל עוֹבְדֵי
שִׁישְׁיָרְאֵלִית אֲחֵרוֹת נִמְנָדֶלֶת עַל בְּנֵי
תְּנִיק בְּנֵי לֹא אֲחֵרוֹת מִפְּנֵי שְׂמִמְדֵּלֶת
שֶׁל יִשְׂרָאֵלִית בְּרוּשֹׁתָה לִשְׂוֹחֲזִין
שְׂוֹחֲזוֹת עַל שְׂפִיכּוֹת דָּמִים. (ב) מִתֵּר